

tänkte jag i hastigheten blott att Sadik ville göra mig uppmärksam på den första vildand vi sett sedan vi för ett par timmar sedan lämnat Kontje. Men då han samtidigt pekade på ett par ryttare, vilka följde vänstra stranden i samma riktning som vi, höllo in sina hästar och gjorde tecken att de ville tala med oss, förstod jag att den ene ryttaren, en gubbe med vitt skägg, var min gamle trotjänare Ördek, "Vildanden", som kommit för att ännu en gång i livet efter mer än tre årtionden återse sin forne herre.

Jag gav därför order att göra an stranden. Vi stucko snett över floden och landade vid den punkt där de båda ryttarna suttit av. Den vitskäggige hasade sig utför den knappt två meter höga strandterrassen och steg ombord. Med tårar i ögonen kom han fram till mig och räckte mig sina av tid och arbete valkiga och hårda händer. Och det var verkligen Ördek i egen hög person. De många åren hade vårdslöst farit fram med honom. Han var mager, skrynklig och tård, hans panna låg i djupa veck, ansiktet var brynt av solen, skägg och mustascher hängde i stripiga testar ned mot bringan. På huvudet bar han en illa faren pälsmössa, var klädd i en "tjapan" eller östturkisk rock av det vanliga slaget, urblekt och trasig och kring livet omgiven med en tyggördel. Man kunde se att hans utslitna stövlar burits i årtal under oräkneliga trötta steg genom öknar, stäpper och snår.

"Välkommen Ördek, hur har du haft det sedan vi träffades sist för 32 år sedan?"